

FOOL ON THE HILL

martí santandreu

El tren s'arrossega amb l'ànim

acubat i el sol, penjat a la línia de l'horitzó, deixa que la darrera claror s'escampi com gelatina.

I així que la terra es va embolicant en una vànova espesa d'una tonalitat més propera al vermell porpra que al carmesí, el trenet, mossegant-la amb l'infinita paciència del cuc que grata dins la poma, es va obrint camí cap a la nit. En Lluís recorda, en Lluís pensa, en Lluís creu que el tenia vist per les andanes amb la seva cadira de rodes, tocant l'ocarina. S'havien topat qualche vegada, i llavors ell se'l quedava mirant des de la profunditat de la cadira, sense dir-li res. Tenia la cara infestada de grans. Podia a pixum. La comissura dels llavis li vessava sabonera bruta del color de la bilis. Es gratava el nas deforme i es pentinava amb saliva l'embullada i roja barba. Ha sabut que s'acostava als jardins de l'estació un dia sí i l'altre també, i que, quan trobaren enterrat devora el baladre el cadàver d'aquell nin estrangulat, va començar a bufar l'ocarina entonant les notes melanconioses de *Fool on the hill*. Matava l'aranya lenta de l'horabaixa amb corregudes frenètiques. Era asullà, contemplat com entrecavava els baladres el jardiner quan, de cop i volta, va començar a tocar. Llavors, el jardiner va trobar un ca mort a garrotades, talment com va passar amb el nin, només que al nin el va trobar més tard. El va treure a puntades de peu, el tinent García, l'horabaixa que va aparèixer el cos del nin estrangulat. Encara les notes tristes i pausades de *Fool on the hill* llisquen per l'andana i per la columnata guaiten al jardí. El tenia vist darrera les vidrieres estudiant l'activitat d'un formiguer o punyint un escarabat posat potes en l'aire. Li deien Colau Conill.

O no. Per ventura el tenia vist passetjant-se entre els vagons vells que ja han quedat fora de servei, arrossegant per la via la cama ortopèdica i xerrant tot sol en veu alta, explicant-se històries de qualche guerra que en Lluís no va conèixer. El tenia vist aturat a la balustrada, de cara al canvi d'agulles, encenent la pipa. Pot ser que fos al mateix lloc aquell dia que qualcú li va fer la traveta a un vell cec que va caure des de els vint o vint-i-cinc metres al safareig de peixos daurats. Li va fer gràcia que el cec caigués remenant el gaiato, cercant qualche cosa a on aferrar-se. Tenia grisa i descambuixada la cabellera, tristos els ulls, parsimoniós el caminar. Quan el volia detenir el tinent García, el va agafar de tal manera per la cama xereca que gairebé li va arrabassar. El tenien com a sospitós de no sabem què i pot ser que li diguessin Nofre Pinyol o Llorenç Pinya.

O potser que no. Llavors; el tenia vist pegant corregudes per l'andana, encaçant libèl·lules i papallones. De totes maneres, molt poc li preocupa el que fessin o deixassin de fer en Colau Conill i en Nofre Pinyol o en Llorenç Pinya. El que vertaderament li preocupa, és el nin que va aparèixer enterrat al jardí, i també el vell que es va

esclatar els budells a les fosques aigües del safareig. Potser en Colau Conill, així com s'ho pensava el tinent García, tingués qualche cosa a veure amb el nin estrangulat. Potser en Nofre Pinyol o en Llorenç Pinya guardassin relació amb el vell cec que va acabar convertit en menjar dels peixos fruit d'una vil traveta.

En Lluís beca recolzat a la finestra mentre el cap, damunt el vidre, li va donant botets amb el sotragueig del tren. Assegut al seu davant, el tinent García està xerrant amb una dona que viatja amb un nin mocós i amb dues quiques que, tancades a una gàbia, no deixen d'escatainar. El nin corr d'un costat a l'altre del vagó, i, de tant en tant, s'atura a mirar el paisatge. Si el maquinista fa sonar el xiulet, en Lluís, per saber a on es troba, aixeca una pipella i la torna a deixar caure. La dona continua xerrant amb el tinent García. «És el meu nebot. Joanet, vine cap aquí. Mem, digue-li a aquest senyor què vols ser quan siguis gran». El nin es neteja el moc amb la màniga del jersei. «Conductor de trens. No. Revisor de trens. No; d'autobusos». El nin torna a netejar-se el moc. «I si no: trapezista». El tinent García encén un cigarro i, després de donar-li una lenta xuclada desvia la mirada cap a l'altre costat. Més tard, quan la dona no hi és perquè ha anat al lavabo, estreny el cigarro entre les dents i deixa a lloure el braç, i li en-taferra al nin una bescollada que per poc no l'estampa a la paret. «¡Au, nin! ¡Arruix!».

En Lluís pensa, en Lluís creu, en Lluís recorda que el dia que va trobar els urinaris embossats, la més fosca nit planava damunt Ciutat. Una espesa boira ran de terra recorria les andanes i es filtrava dins l'espina enfilar-se pels peus com una cucamolla humida i llefiscosa. Va decidir sortir a pixar al jardí. El va poder veure darrera la bardissa –no li era encara conegut–, i no sap si era ell o era laseva ombra. Va agafar el nin per la gargamella i va començar a estrenyer fins que va deixar de remenar els peus. El va alertar el grinyol que feia la cadira de rodes d'en Colau Conill. O no. Ja no està segur de res. Els pensaments es confonen dins el cap teixint una teranyina que, molt sovint, se li fa impossible desenredar. El va alertar el so aspre i dissonant que arrossegaven amb elles les potades d'en Nofre Pinyol o d'en Llorenç Pinya. Es va esfumar en una aclucada d'ulls per la porta del jardí que dóna al carrer, i en Lluís, escapat cap al tren amb la por dins les sabates, no va poder esquivar la cadira d'en Colau Conill o la cama ortopèdica d'en Nofre Pinyol o d'en Llorenç Pinya, i, rodolant tots tres com una bolla humana, s'esclafaren els ossos contra les vies del tren.

A l'estació arriba el tren molt entrada la nit. Comença a caure un ruixat i qualcú que es troba a les andanes corr cap a un recer. En Lluís deixa, d'un bot, el vagó i es decideix a caminar en direcció als

jardins. S'atura un instant i s'acota per fer-se el cordó d'una sabata. Sent a la seva esquena el grinyol d'una cadira de rodes el so esquerdat d'unes passes amb potada ferma. Aixeca la mirada. L'aigua li copeja damunt les ulleres i se li fa impossible distingir amb claredat. Només pot veure que ve cap a ell amb un ganivet a la ma i que, quan l'aixeca per damunt del cap, a la seva fulla dentada es reflecteixen tots els fanals de l'estació. Sonen les notes tristes d'una ocarina entonant *Fool on the hill*. Quan es gira, té en Colau Conill, clavat ja el ganivet al fetge. Llavors bufa un gemec desafinat i, al mateix temps que el tinent García continua clavant-li el ganivet, quatre, cinc, sis i set vegades per tot el cos fins deixar-lo fet un pedaç, amolla l'ocarina damunt l'enrajolat per a que comenci a rodolar.

En Lluís recorda, en Lluís creu, en Lluís pensa en el ca mort a garrotades que es trobava ja en estat putrefacte. El va trobar enterrat el jardiner devora l'hibisc, ben igual que el nin. Ell ho va veure. El tinent García el tenia agafat per la gargamella i el nin remenava els peus. El vell cec va aparèixer surant a les brutes aigües del safareig amb els budells reventats. Els peixets daurats li mossegaven els ulls i en Nofre Pinyol, que potser li deien en Llorenç Pinya, se'l mirava des de la balustrada i es reia sense poder-se aturar. A en Colau Conill el va deixar el tinent García cosit a ganivetades. En Lluís no va ser. Allà hi era en Nofre Pinyol que ho va veure tot. Damunt la via, atropellat, va ser trobat en Llorenç Pinya un gèlid dematí de febrer i mai s'ha sabut si va ser un accident o va ser que qualche malintencionat sense entranyes li va donar una senpenta per l'esquena i a traïció, per desfer-se d'un testimoni, potser. O simplement perquè sí. Vés a saber. Potser ell mateix decidís, despertant deprimat un dia, pujar al tren que el duqués a una vida més justa. Pensa. En Lluís no està segur de res. Els pensaments es confonen dins la memòria trastocant-li l'enteniment i bloquejant-li la voluntat. Se li fa impossible discernir entre el que va fer i el que no va fer; entre el que va veure i el que no. Tan sols recorda amb claredat l'ocarina d'en Colau Conill, que potser li diguessin Nofre Pinyol o Llorenç Pinya, rodolant per l'escalinata sense deixar de sonar.

No, no es l'ocarina. S'havia tornat a dormir. És el xiulet del tren. Les manilles se li claven als canells i no li deixen conciliar la son. En Lluís no és dolent. Si li va fer mal a qualcú degué ser que li va pegar la brusca. ¿Per què? No ho sé. El tinent García, assegut devora ell amb el cigarro subjecte entre les dents, l'ha mirat. «¿Què? ¿Estrenyen». «Sí».

Llavors li ofereix un cigarro.